

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deo Antoine Homawoo.

Strona pozwana: GMF Assurances SA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 31 i 32 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaimownych (Rzym II) ⁽¹⁾, w związku z art. 297 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy winien stosować powyższe rozporządzenie, a w szczególności jego art. 15 lit. c), w sprawach, w których zdarzenie powodujące szkodę miało miejsce w dniu 29 sierpnia 2007 r.?
- 2) Czy na odpowiedź na pytanie pierwsze ma wpływ któraś z poniższych okoliczności:
  - i) postępowanie w sprawie uzyskania odszkodowania zostało wszczęte w dniu 8 stycznia 2009 r.;
  - ii) sąd krajowy nie dokonał żadnego rozstrzygnięcia w przedmiocie prawa właściwego przed dniem 11 stycznia 2009 r.?

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, s. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 19 sierpnia 2010 r. — Société Veleclair przeciwko Ministre du budget, des comptes publics et de la réforme de l'État

(Sprawa C-414/10)

(2010/C 301/13)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État (Francja)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Veleclair.

Strona pozwana: Ministre du budget, des comptes publics et de la réforme de l'État.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 17 ust. 2 lit. b) szóstej dyrektywy ⁽¹⁾ pozwala państwu członkowskiemu na uzależnienie prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej od przywozu — uwzględniając w szczególności niebezpieczeństwo oszustw podatkowych — od

rzeczywistej zapłaty tego podatku przez podatnika, w przypadku, gdy podatnik zobowiązany do zapłacenia podatku od wartości dodanej od przywozu i podmiot uprawniony do dokonania odpowiedniego odliczenia, to — tak jak jest to we Francji — jedna i ta sama osoba?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 388/77/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 20 sierpnia 2010 r. — Galina Meister przeciwko Speech Design Carrier Systems GmbH

(Sprawa C-415/10)

(2010/C 301/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Galina Meister

Strona pozwana: Speech Design Carrier Systems GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana) ⁽¹⁾ i art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne ⁽²⁾ a także art. 10 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽³⁾ należy interpretować w ten sposób, że pracownikowi, który twierdzi, że spełnia warunki zajęcia stanowiska oferowanego przez pracodawcę ale jego kandydatura nie została uwzględniona przysługuje prawo do uzyskania od pracodawcy informacji na temat tego czy zatrudnił on innego kandydata i jeżeli tak na podstawie jakich kryteriów ten inny kandydat został zatrudniony?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy okoliczność, że pracodawca nie udzielił żądanej informacji pozwala przypuszczać, że doszło do zarzucanej mu przez pracownika dyskryminacji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 204, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 180, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Republika Słowacka) w dniu 23 sierpnia 2010 r. — Jozef Križan i in. przeciwko Slovenská inšpekcia životného prostredia

(Sprawa C-416/10)

(2010/C 301/15)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jozef Križan, Katarína Aksamitová, Gabriela Kokošková, Jozef Kokoška, Martina Strezenická, Jozef Strezenický, Peter Šidlo, Lenka Šidlová, Drahoslava Šidlová, Milan Šimovič, Elena Šimovičová, Stanislav Aksamit, Tomáš Pitoňák, Petra Pitoňáková, Mária Križanová, Vladimír Mizerák, Lubomír Pevný, Darina Brunovská, Mária Fišerová, Lenka Fišerová, Peter Zvolenský, Katarína Zvolenská, Kamila Mizeráková, Anna Konfráterová, Milan Konfráter, Michaela Konfráterová, Tomáš Pavlovič, Jozef Krivošík, Ema Krivošíková, Eva Pavlovičová, Jaroslav Pavlovič, Pavol Šipoš, Martina Šipošová, Jozefína Šipošová, Zuzana Šipošová, Ivan Čaputa, Zuzana Čaputová, Štefan Strapák, Katarína Strapáková, František Slezák, Agnesa Slezáková, Vincent Zimka, Elena Zimková, Marián Šipoš i miasto Pezinok

Strona pozwana: Slovenská inšpekcia životného prostredia

Pytania prejudycjalne

1) Czy prawo wspólnotowe (w szczególności art. 267 TFUE) nakazuje tudzież zezwala sądowi najwyższemu państwa członkowskiego skierować z urzędu wniosek o wydanie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w trybie prejudycjalnym również wtedy gdy sytuacja w postępowaniu przed sądem krajowym przedstawia się następująco: trybunał konstytucyjny uchylił wyrok sądu najwyższego, który został oparty przede wszystkim o zastosowanie prawa wspólnotowego z dziedziny ochrony środowiska nakazując temu sądowi zastosowanie się do swojej oceny prawnej, która oparta została o naruszenie w jednej z części postępowania konstytucyjnych przepisów procesowych i materialnych bez brania pod uwagę aspektów prawa

wspólnotowego, pojawiających się w ramach sporu; innymi słowy: w przypadku gdy trybunał konstytucyjny działając w charakterze sądu orzekającego w ostatniej instancji doszedł w niniejszym przypadku do wniosku, że skierowanie pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest niezbędne i tymczasowo wykluczył zastosowanie w postępowaniu przed sądem odsyłającym przepisów dotyczących ochrony środowiska?

- 2) Czy możliwa jest realizacja podstawowego celu zintegrowanego zapobiegania, który wynika przede wszystkim z motywów 8, 9 i 23 preambuły oraz z art. 1 i 15 dyrektywy Rady 96/61/WE ⁽¹⁾ dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli i ze wspólnotowego prawa ochrony środowiska ogólnie, czyli zintegrowane zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontrola również w drodze przyczynienia się społeczeństwa w osiągnięciu tego celu za pomocą postępowania, w którym zainteresowanemu społeczeństwu w chwili rozpoczęcia procedury zintegrowanego zapobiegania nie został zapewniony dostęp do wszystkich istotnych dokumentów (art. 6 dyrektywy 96/61/WE w związku z jej art. 15), przede wszystkim do decyzji o lokalizacji składowiska odpadów a po przeprowadzeniu postępowania w pierwszej instancji brakujący dokument zostaje załączony do akt, na takich warunkach, że jego treść nie zostaje podana do wiadomości innych stron postępowania z tego względu, że jest to materiał objęty ochroną z tytułu tajemnicy handlowej. Innymi słowy: czy można w sposób uzasadniony stwierdzić, że decyzja o lokalizacji przedsięwzięcia (przede wszystkim jej uzasadnienie) ma merytoryczny wpływ na przedstawianie argumentów, uwag i innych okoliczności?
- 3) Czy cele dyrektywy Rady 85/337/EWG ⁽²⁾ z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, przede wszystkim w odniesieniu do wspólnotowego prawa ochrony środowiska a ściślej warunku ustanowionego w art. 2, zgodnie z którym przed udzieleniem pozwolenia określone przedsięwzięcia muszą zostać poddane ocenie ich oddziaływania na środowisko w przypadku gdy opinia wyrażona początkowo przez ministerstwo środowiska w 1999 r., w drodze której postępowanie w przedmiocie oceny oddziaływania na środowisko (oos) zostało w przeszłości zamknięte jest utrzymywana w mocy przez kolejne lata na podstawie zwykłej decyzji bez uprzedniego przeprowadzenia ponownego postępowania oos. Innymi słowy czy można uznać, że ważność decyzji w rozumieniu dyrektywy Rady 85/337/EWG jest czasowo nieograniczona?
- 4) Czy wymóg ogólny ustanowiony w dyrektywie 96/61/WE (w szczególności w preambule i w art. 1 i 15a), zgodnie z którym każde państwo członkowskie dąży do zapobiegania zanieczyszczeniu i zmniejszenia jego poziomu również za pomocą zapewnienia zainteresowanemu społeczeństwu dostępu do odpowiednich, rzetelnych i skutecznych postępowań administracyjnych lub sądowych, w związku z art. 10a dyrektywy 85/337/EWG i art. 6 i 9 ust. 2 i 4 konwencji